

JASSÓ JUDIT

Macsó

Mindig oldalról látlak, a gangon állsz,
A bérház vassövényének dőlve,
Az atlétán keresztül a harmat hideg
Csöppje hasadhoz ér.
Piros nadrágodon oldalt három
Fehér csík, fogsorodon hiátus,
Fogyatkozó energiaforrás vagy,
Az ivás áramszüneteiben
Szívdobbanásod is kihagy,
Csak a szakállad növekszik,
Mert azt hagyod.

Az udvar közepén takaros halmokba
Gyűlnek a csikkek, néha a dekket is
Ledobod, aztán nekem panaszkodnak
A földszinti lakók, hogy
A gyerekek rákaptak a bagóra.

Nyitva a rács, pedig lelkedre kötöttem,
Senkit ne engedj be. Azt mondod, úgysem
Jönnek ide, mert lentről azt látni,
Mintha egyedül laknál az emeleten,
A galambszaros korlátra támaszkodva
Nézel farkasszemet velük,
Öökké piros nadrágban,
Mindig fehér trikóban,
Körülöttesd megriadó, felrebbenő galambok,
Mintha most halt volna meg
Valaki és a lelke hozzád érkezik.

Ráadásul mezítláb vagy, mint egy zarándok.
Te ezt úgysem érted, mondod és az
Írógéphez ülsz. A papírt még
Halálod napján fűztem be,
Hiszen azt mondtad,
Addig élsz,
Amíg írsz.